

Micul Iepuraș

Următoarea poveste este destinată atât copiilor care se poartă urât cu alți copii cât și celor cărora le este frică de colegii lor.

În pădure trăiesc multe animale care sunt diferite în foarte multe feluri, poate ca și copiii de la școală sau personajele din povestea pe care urmează să o citesc. Un personaj din pădure pe care toate animalele îl cunoșteau era Marele Urs Maro. Celelalte animale din pădure nu îl plăceau pentru că se lega de toată lumea. Se dădea mare pentru simplul motiv că putea, speria celelalte animale când se jucau, și fugea după ele ca să le rănească sau ca să le mănânce. Se părea că în pădure nu există nici un animal suficient de mare sau de puternic care să îl poată opri pe Marele Urs Maro.

Într-o zi Micul Iepuraș se plimba prin pădure vazându-și de treaba lui, când a simțit pământul zguduindu-se sub el și a auzit lemnele uscate rupându-se sub greutatea unor picioare. Nu era greu de ghicit ale cui erau. Marele Urs maro venea către el. În același moment, Micul Iepuraș a simțit frică. Să fugă cum făcea întotdeauna? Era sătul de atâta fugă, întotdeauna să-i fie frică când era Marele Urs Maro în preajmă. Dar era prea mic și prea slab să stea și să lupte. În vreme ce se gândea ce să facă a văzut niște oase pe jos, în apropiere. Se prea poate că Micul Iepuraș era micuț și înfricoșat, dar era mai deștept și mai șmecher decât Marele Urs Maro. Mergând către oase s-a așezat și a început să le mestece cu spatele întors curajos către Marele Urs Maro. A așteptat cu răbdare, ascultând zgomotul făcut de picioarele ursului până când acesta a ajuns în apropiere. Micul Iepuraș a spus cu voce tare "Mmmm, ce delicios a fost ursul maro pe care tocmai l-am mâncat. Încă mi-e foame. Aș vrea să mai găsesc unul să mănânc".

Marele Urs Maro era obișnuit să i se facă pe plac. Alunga alte creaturi din calea sa după cum avea chef. Călca peste ele fără să-i pese cât de tare le rănea. Nu era obișnuit să-i fie frică pentru că în pădure nu era nimeni mai mare sau mai răutăcios decât el. Totuși, gândul că ar putea fi mâncat l-a oprit din drum. Pentru prima dată el a simțit teamă. Chiar putea un iepuraș să prindă și să mănânce un urs? Nu era pregătit să își asume acest risc așa că a dat înapoi încetișor în pădure, în final întorcându-se și dispărând între copaci cu un răsuflet de ușurare. "Am fost aproape" și-a spus. "Mă bucur că am scăpat de iepurașul cel răutăcios".

Sus într-un copac, nevăzută de Marele Urs Maro și Micul Iepuraș, Veverița privise ceea ce se întâmplase. Poate dacă i-ar fi spus Marelui Urs Maro cum îl păcălise Micul Iepuraș atunci Marele Urs Maro l-ar fi privit ca pe un prieten și ar fi avut grijă de el și de familia sa. Așa că Veverița s-a grăbit să coboare ... dar nu suficient de repede, pentru că Micul Iepuraș s-a întors și a văzut cum cobora pe trunchiul copacului și fugea după Marele Urs Maro.

Când Veverița l-a ajuns pe Marele Urs Maro i-a spus ceea ce văzuse întrebând dacă puteau fi prieteni. Cu siguranță că Marele urs Maro nu era prea deștept dar își

dădea seama când cineva îl făcea să pară ca un caraghios. S-a enervat și a spus cu o voce iritată: "Urcă-te pe umărul meu veveriță" a spus el ursuz. "Trebuie să mergem să vedem ce e de făcut cu iepurașul cel ticălos".

Tocmai când Micul Iepuraș spera că este în siguranță, a auzit din nou zgomotul făcut de labele ursului pe pământ. Marele Urs Maro venea înapoi după el și avea Veverița pe umăr. Micul Iepuraș avea din nou o problemă. Avusese un mic avantaj - dar ce putea să facă acum? Trebuia să fugă cum făcuse întotdeauna? Trebuia să fugă înfricășat toată viața? Trebuia să-i permită Marelui Urs Maro să se lege de toate animalele din pădure așa cum făcuse mereu?

Nu, s-a gândit Micul Iepuraș, *Marele Urs Maro nu este atât de deștept. Eu sunt cu mult mai deștept. Poate că el are un corp mai puternic dar eu am o minte mai puternică.* Cu această concluzie, Micul Iepuraș a început să se întrebe ce putea să facă. Din nou s-a așezat cu spatele la Marele Urs Maro și la Veveriță făcându-se că nu-i vede. A așteptat până când pașii s-au apropiat în așa fel încât Marele Urs Maro s-a apropiat în așa fel încât să-l audă și, tocmai la momentul potrivit, Iepurașul a spus tare "Unde-o fi Veverița? Cred că a trecut o jumătate de oră de când l-am trimis să-mi aducă alt urs maro!"

Adaptat după 101 Healing Stories for Kids and Teens
de G. W. Burns